

2.
Üldözött ostromló szerelmed,
Bár kegyes személlyed,
Meg-vallom olly ékes termeted,
Hogy rendben teheted,
Minden Nimpha szüzzel,
Kit már szerelmével,
Sokakat már meg-sebesített,
hémenkint szeretett.

3.
Rontsd-el már egészlen éltemet,
el-vetted kedvemet,
Töröld-ki szivemből nevedet,
Ne lássam képedet,
Mert ott le-rajzolva,
Lántzal vagy kaptsolva,
Bár soha ne láttalak vólna,
Szivem nem gyáázolna.

V É G E.

ACADEMIA R. P. R.
MUSEUM
BIBLIOTHECA
128935

HISTORIA

AMA' SZÉP IFJÚ

ARGIRUSRÓL
AKLÉTON KIRÁLYNAK

KISSEBBIK FIJÁRÓL
ÉS AMAZ IGEN SZÉP

TÜNDÉR

ILONÁRÓL,

AZ Ő EL-VALASZTOTT
KEDVES MÁTKÁJÁRÓL.

Őszi Vetés után sokaknak kedvek töltéséért.

NYOMTATTATOTT MDCCXCIV.

Nóta: *Olly bánval bánattal az Éneás Király.*

A' Tündér Orzágról köféggel olvastam,
Olafz Krónikából kit meg-fordítottam,
És a' Magyaroknak mulatságú írtam,
Magyar Verseket szerént Énekben foglaltam.

Lészen most beszédem ifjú Argirusról,
Akléton Királynak kisebbik Fijáról,
Ő szeretőjéről, Tündér Szűz Leányról,
Fáradtlága után ő vígafságáról.

Bizonyal országát én meg nem mondhatom
Akléton Királynak, bizonyal nem tudom,
A' Tündér Országban volt kö-vára hallom;
Mint egy Krónikából értem és olvasom.

Ekes Tartományal e' Király bír vala,
Szép fénylő kö-vára Országában vala,
Aszfzony felesége szép Medéna vala,
Három vitéz Fija a' Királynak vala

Régi rakott kerte a' Királynak vala,
Melly szép termő fákkal ékesítve vala,
Drága szép folyó víz kertében foly vala,
Mellyel szép kö kerte ékesítve vala.

Történik azonban kertében hogy járna,
Egy szép virágos fát ott a' kertben látta,
Mellyet ő az előtt meg nem látott vala,
Honnan hozták oda, ő azt kérdi vala.

Virága mint ezüst, olyan színű vala,
A' közepi pedig szép gyöngy szemmel rak-
Mellynek a' termését alig várja vala, (va,
Háromszor egy napon virágozik vala.

Sietféggel Király a' kertész hivatá,
Kérdi, az alma fát ki plántálta volna?

Mon.

Mondá, hogy ő többé ezt nem látta volna,
Sőt annak szépségét még ő-is tsudálná.

Gyönyörűféggel nappal az alma-fa,
Ezüst virágjával úgy tündöklék vala,
Éjtszaka nagy szépen meg-érik almája,
De reggelre fáján egy sem marad vala.

Ezen az Akléton igen búfúl vala,
Másodszor-is a' fa meg virágozik vala,
Gyöngyös virágjában sokat bé-hordata,
Éjtszaka öröket a' kertbe borsáta.

Reggelt alig várja, a' Király fel-kele,
Palota ablakán a' kert felé néze,
A' szép gyümöls fának hát nintsen termése,
Ő maga örökhöz a' kertbe bé-méne.

Gyorsasággal lieti a' Király hozzájuk,
Tehát a' fa alatt mind el-aludtanak,
A' Király fel költé, kérdé mit láranak?
Azok a' Királynak e'képpen szólnak:

Ez arany almákat fán szépeket lártunk,
Egy kis szellőt fűjni éjtszakán hallottunk,
Melly miatt mindnyájan el kelle alunnunk,
Mintegy félig holtak földre nyomattatnunk

Igen hamar Király házába bé-méne,
Nagy bánatnak magát mindjára esté,
Egy jövendő-mondót hamar kerestere,
Kinek a' bús Király e'képpen beszéle:

Mond-meg nékem, (úgy mond) azt a' fát
ki hozta?

Akaratom ellen kertembe bé hordta,
Az ő szép termését kertemből el-hordja,
Melly miatta látod jutottam nagy búra.

He nékem meg mondd, várjál nagy jutal-
Öröme fordítod az én bánatimat. (mat,

A 2

Vé.

Nóta: *Oly bával bánattal az Éneás Király.*

A' Tündér Országrol köfeggel olvastam,
Olafz Krónikából kit meg-fordítottam,
És a' Magyaroknak mulatfágú írtam,
Magyar Verseket szerént Éneken foglaltam.
Lészen most beszédem ifjú Argirusról,
Akléton Királynak kissebbik Fijáról,
Ő szeretőjéről, Tündér Szüz Leányról,
Fáradtlága után ő vigafságáról.

Bizonyal országát én meg nem mondhatom
Akléton Királynak, bizonyal nem tudom,
A' Tündér Országban volt kö-vára hallom;
Mint egy Krónikából értem és olvasom.

Ékes Tartományal e' Király bír vala,
Szép fénylő kö-vára Országában vala,
Aszfzony felesége szép Medéna vala,
Három vitéz Fija a' Királynak vala
Régi rakott kerte a' Királynak vala,
Melly szép termő fákkal ékesítve vala,
Drága szép folyó víz kertében foly vala,
Mellyel szép kö kerte ékesítve vala.

Történik azonban kertében hogy járna,
Egy szép virágos fát ott a' kertben láta,
Mellyet ő az előtt még nem látott vala,
Honnan hozták oda, ő azt kérdi vala.

Virága mint ezüst, olyan színű vala,
A' közepi pedig szép gyöngy szemmel rak-
Mellynek a' termését alig várja vala, (va,
Háromszor egy napon virágozik vala.

Sietféggel Király a' kertész hivatá,
Kérdi, az alma fát ki plántálta volna?
Mon.

Mondá, hogy ő többé ezt nem látta volna,
Sőt annak széplégét még ő-is tsudálna.

Gyönyörűségelsen nappal az alma-fa,
Ezüst virágjával úgy tündöklék vala,
Éjtszaka nagy szépen meg-érik almája,
De reggelre fáján egy sem marad vala.

Ezen az Akléton igen búsul vala,
Máfodszor-is a' fa meg virágozik vala,
Gyöngyös virágjában sokat bé-hordata,
Éjtszaka öröket a' kertbe bortsáta.

Reggelt alig várja, a' Király fel-kele,
Palota ablakán a' kert felé néze,
A' szép gyümölts fának hát nintsen termése,
Ő maga örökhöz a' kertbe bé-méne.

Gyorsfággal siet a' Király hozzájuk,
Tehát a' fa alatt mind el-aludtanak,
A' Király fel költé, kérde mit látának?
Azok a' Királynak e'képpen szóllának:

Ez arany almákat fán szépeket láttunk,
Egy kis szellőt fújni éjtszakán hallottunk,
Melly miatt mindnyájan el kelle alumnunk,
Mintegy félig hóltak földre nyomattatnunk

Igen hamar Király házába bé-méne,
Nagy bánatnak magát mindjáraást ereszté,
Egy jövendő-mondót hamar kerestere,
Kinek a' bús Király e'képpen beszéle:

Mond-meg nékem, (úgy mond) azt a' fát
ki hozta?

Akaratom ellen kertembe bé hordta,
Az ő szép termését kertemből el-hordja,
Melly miatta látod jutottam nagy búra.

He nékem meg mondod, várjál nagy jutal-
Öröme fordítod az én bánatimat. (mat,
Vé.

Vészefz ottan tölem sok ajándékokat,
Tefzek én te veled ottan minden jókat.

A' jövendő mondó Filárinus vala,
Ki Varásláfokkal olly igen bölts vala,
Harmad napot kére gondolkodására,
Akkor szóról szóra neki meg-mondaná.

Király meg-engede, elöle el-méne,
Harmad nap el-telvén, a' Királyhoz méne,
Királyt fiaival együtt házban lelé,
Filárinus így szólt Király' beszédire

Monda: a' Termő fát a' ki ide hozta,
Ugyan azon ember termését el-hordja,
A' teunen gyermeked néked meg-mondhatja
Ki fának termését meg-óltalmazhatja.

Ennek a' kedvéért hozták e' fát oda,
Az ő szép személyét kívánta látnia,
De az Felsőgednek fordul bánatjára,
És te gyermekednek nagy bújdofására.

Filárinus ezzel többet ott nem szólla,
Szép ajándékokat Király neki ada,
Fa meg-virágoznék, immár alig várja,
Idő reá telvén, fénylik szép virágja.

Szép vetett nyolizolyát rétetett fa alá,
Ő nagyobbik fiát örizni botsátá,
A' szép noizolyában hanyat fekszik vala,
A' szép termő fára szemmel nézett vala.

Látá hogy az alma nagy szépen meg-érék,
Álom hozó szellő azontúl érkezék,
Hogy nehéz álmotól szegény el-nyomaték,
Királytól aluva reggel találtaték.

Középső fiát-is el-küldé próbára,
Jövendő-mondónak parantsolatjára,
Hasonlatosképpen ez szintén úgy jára,
Király haraguvék Jövendő-mondóra Sze-

Szegény Filárinust piatzra vitette,
Nagy hirtelenséggel fejét el-ittette,
Nem fog semmit az ő könyörgő beszéde,
Nagy bánattal Király házába bé-méne.

Király felsége a' Medéna Afzszony,
Kiszebbik Fiával bé-méne az ajtón,
Királyt vigasztalja szép Medéna afzszony,
Kiszebbik Fijával, a' kis Árgiruszal.

Tekintetes Ifjú az Árgirus vala,
Nagy ékes beszédű, szép természetű vala,
Szép ékes erköltsel fel ruházva vala,
Kiért az Országban neki híre vala.

Nagy kegyes beszéddel Attyát vigasztalá,
Én szerelmes Atyám, a' Királynak monda,
Egy szót szóllanék, ha Felsőged nem bánna,
És ha rá hajlana én kívánságomra.

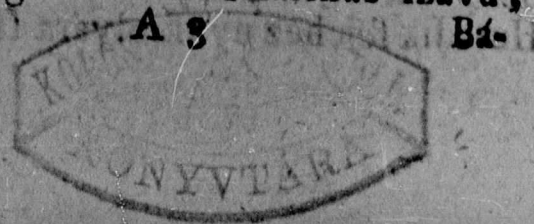
Ím' látod bátyáim meg nem örizhették,
Sem az örizők-is eszekbe nem vették,
Alma-lopót néked meg nem jelenthették,
Felsőged bánatját nem engeiztelhették.

A' Jövendő-mondót meg-öletted látom,
Melly tselekedeted bizony igen bánom,
Mert mit jövendőt volt igaz lészzen tudom,
Nékem jelentette az éjtizaki álom.

Én szerelmes Atyám, hadd menjek-el én is,
Ha meg örizhetem, hadd próbáljam én is,
Az álom hozó szél ha reám támad-is,
Miként a' több örzők, ha el-aluszom-is,

A' keserves Király monda Árgirusnak:
Szerelmes szép Fijam! az én bánatomnak
Ne örülj olly igen én búfúlásomnak,
Ne légy oka fiam minden bánatomnak.

Mert ha igaz lészzen Filárinus szava,

Bánatomra nékem e' dolog fordúlna,
Néked édes fiam nagy bújdosásodra,
Bár inkább az alma fástól vézszzen oda.

Mi vagyon énnékem fiam arany almám,
Az alma-fát inkább jobb hogy le-vágassam,
Tüzzre mind tövöstől, virágostól hánytam,
Hogy nem mint ennél-is inkább háborodjam.

Meg-botsáss jó Atyám, az Ifjú így szólla:
Akaratod ellen el-mégyek, azt monda:
Igaz léssen talán Filárinus szava,
Noha te Felféged ötet le-vágatta.

Akarattya ellen Attyának el-méne,
A' kertbe hogy juta, a' fa alá méne,
Aranyos fegyverét le-tévé melléje,
Gyenge vetett ágyra testét le-ereszté.

Szép egyenes teste az Ifjúnak vala,
Idejének szintén virágjában vala,
Uri módra termett vitézi járása,
Minden dolgában tökéletes vala.

Nem felette kartsú, közép ember vala,
És ki terjedt feje, szép sima homloka,
Két fekete szeme, és piros ortzája,
Tekintetre méltó kívánatos vala.

Feküvén ágyában úgy könyörög vala,
Két szép szemeivel a' fára néz vala,
Lassanként el-húlla fának a' virága,
Az alma nőnön nő szemeivel láttya.

Az almák meg-értek, már fénylenek vala,
Tsak egyedül Ifjú kerthen fekszik vala,
Az önnön testében ugyan retteg vala,
Alom-hozó széltől mert igen fél vala.

Mint egy lassú szellő olyan zúgást halla,
Szép hat fejér hattyú ottan le-is szálla,
Hetedik fejéhez nyoszolyára szálla, Mel-

Melleyen a' Királyfi igen rémül vala,

Nagy lassan ő kezét akkoron ki-nyújtja,
Egy lábát Hattyúnak kezében szorította,
Hattyú meg-rázkódek, az hat el-szalada,
Hetedik fejénél ott maradott fogva.

Hallhatatlan dolog im' attól lett vala,
Mert emberi szóval a' hattyú szól vala,
Ne siess Királyfi az én halálomra:

Mert nem jöttünk hiddjed néked ártásodra,
Másodszor ő magát a' hattyú meg-rázá,
Leány-ábrázatba magát változtatá,
Melleyen a' Király-fi tsudálkozik vala,

A' Leány illy szóval ötet bátoritá:
Ne félj szép szerelmem Királynak szép fija,
Medéna Afziszonynak szerelmes magzattya,
Te vagy én szívemnek édes vidámsága,
Lelkem nyugodalma, életem istápjja.

Atyádnak kedvéért nem plántáltam e' fát,
Ennek gyümöltiséért mit haragszik tehát,
Szabad az embernek el-venni sajtttyát,
Két kezével plántált fának szép almáját.

Tsak néked plántáltam szerelmem e' szép
És tsak néked szabad le-szedni almáját, (fát,
Szemeivel látod Tündérek' Királyját,
Ha szereted, mostan néked adta magát.

Hallhatatlan melly szép a' leányzó vala,
Nyelvével az ember azt meg nem mondhat-
Emberi kéz soha le sem-is írhattya, (tya,
Az ő szép termete olyan ékes vala.

Júno, Pallás, Vénus, Dídó, és Minerva,
Ezzel nem ér minden Nimfák' sokasága,
Sem a' szép Sybillák, sem éneklő Múzsák,
Ekes tekintete mert mind fellyül múlja.

Arany-szinü haja földig terjedt vala,

Bánatomra nékem e' dolog fordúlna,
Néked édes fiam nagy büjdosáodra,
Bár inkább az alma fástól vézfízen oda.

Mi vagyon énnékem fiam arany almám,
Az alma-fát inkább jobb hogy le-vágassam,
Tüzzre mind tövöstől, virágostól hánytam,
Hogy nem mint ennél-is inkább háborodjam.

Meg-borsáss jó Atyám, az Ifjú így szólla:
Akaratod ellen el-mégyek, azt monda:
Igaz léfzen talán Filárinus szava,
Noha te Felféged őtet le-vágatta.

Akarattya ellen Attyának el-méne,
A' kertbe hogy juta, a' fa alá méne,
Aranyos fegyverét le-tévé melléje,
Gyenge vetett ágyra testét le-ereszté.

Szép egyenes teste az Ifjúnak vala,
Idejének színtén virágjában vala,
Úri módra termett vitézi járása,
Minden dolgaiban tökéletes vala.

Nem felette kartsú, közép ember vala,
És ki terjedt feje, szép sima homloka,
Két fekete szeme, és piros ortzája,
Tekintetre méltó kívánatos vala.

Feküvén ágyában úgy könyörög vala,
Két szép szemeivel a' fára néz vala,
Lásanként el-húlla fának a' virága,
Az alma nőn nő szemeivel láttya.

Az almák meg-értek, már fénylenek vala,
Tsak egyedül Ifjú kertben fekszik vala,
Az önnön testében ugyan retteg vala,
Alom-hozó széltől mert igen fél vala.

Mint egy lású szellő olyan zúgást halla,
Szép hat fejez hattyú ottan le-is szálla,
Hetedik fejéhez nyofszolyára szálla, Mel-

Mellyen a' Királyfi igen rémul vala;

Nagy lásan ő kezét akkoron ki-nyújtya,
Egy lábát Hattyúnak kezében szoríttya,
Hattyú meg-raízkódék, az hat el-fzalada,
Hetedik fejénél ott maradott fogva.

Hallhatatlan dolog im' arról lett vala,
Mert emberi szóval a' hattyú szól vala,
Ne liess Királyfi az én halalomra:
Mert nemjöttünk hiddjed néked ártásodra,

Másodszor ő magát a' hattyú meg-rázá,
Leány ábrázatba magát változtatá,
Mellyen a' Király-fi tsudálkozik vala,
A' Leány illy szóval őtet bátorítá:

Ne félj izép szerelmem Királynak izép fija,
Medéna Afzifonynak szerelmes magzattya,
Te vagy en szívemnek édes vídsámsága,
Lelkem' nyugodalma, életem' istápjá.

Atyádnak kedvéért nem plántáltam e' tát,
Ennek gyümölséért mit haragszik tehát,
Szabad az embernek el-venni sajtttyát,
Két kezével plántált fának izép almáját.

Tsak néked plántáltam szerelmem e' izép
És tsak néked izabad le-izedni almáját, (fát,
Szemeivel látod Tündérek' Királyt,
Ha szereted, mostan néked adta magát.

Hallhatatlan melly izép a' leányzó vala,
Nyelvével az ember azt meg nem mondhat-
Emberi kéz soha le sem-is írhattya, (tya,
Az ő izép termete olyan ékes vala.

Júno, Pallás, Vénus, Dídó, és Minerva,
Ezzel nem ér minden Nimfák' fokasága,
Sem a' izép Sybillák, sem éneklő Múzsák,
Ékes tekintete mert mind fellyül mülja.

Arany-izínü haja földig terjedt vala,

Éjtfzaka igen-is nagyon fénylik vala,
Nofzolyája részét árnyékával tartja,
Fénylik gyenge testén test színi ruhája,
Termete szép kartsú, magas állapotja,
Gyenge, ékes, lafsú, zengedező szava,
Fejér az ő teste mint hattyúnak tolla,
Isten afzfzony módra termett ábrázatja.

Ifjú felgerjedvén karját fel-emelé,
Hozzája szorítván, Leányt meg-ölelé,
Kitől a' Leány-is magát nem kíméllé,
Mert ő-is az Ifjat igen meg-kedvellé.

Gyönyörű tsókokat ajakok nem únnak,
Ölelgetésekkel karjok nem fáradnak, (nak,
Nagy gyönyörűségben mind a' ketten van-
Így szól a' Király-fi im' a' szép leánynak:

Kegyes tekintetű én édes szerelmem,
Víg kedvű, szép vídám szívem, édes lelkem,
Ennyi munkát tőled én hogy érdemlettem,
Mit kívánisz én tőlem én édes szerelmem?

Nálad nélkül hiddjed, nem lézzen életem,
El ne hagyjon engem kegyes vóltod, kérem,
A' halálra érted hogy ne vessem fejem,
Ha ízemélyem tesz, légy én felefégem.

Szívemnek virága, a' Leány-is így szól,
Szép ékes rózsza szál, kit ajakom tsókol,
Szép fejér gyenge test, kit kezem ápolgat,
Gyönyörű szép befzed, kit két fülem hallgat,

Mit tufakodnám már a' szerelem ellen,
Ha tsak hozzád vagyon, szívem, minden ked-
Nálad nélkül nintsen énnékem örömem (vem
Tied vagyok szívem, imhol a' jobb kezem.

Mint mágnés-kő vasat hozzája szorítja,
Így gyenge testeket ők egybe szorítják;
Az ő szerelmeket egymáshoz mutatják,

Sok szívem lelkemet egymásnak adának.

Végre szép Argirus leánynak így szólta:
Vénus játékára hajlani kívánna,
Gyenge szép ruháját kezébe szorítá,
A' leány az ellen ilyen szókat szólta:

Én édes szerelmem fogadjad meg szómat,
Abban még nem közlem veled én magamat,
Mert ha azt meg-látták, mondnak r'ánk
szitkokat,

Hagyj békét szerelmem, ereszd-el ruhámat.
Lám te veled közlök minden játékokat,
Ölelgetéseket, gyönyörű tsókokat,
Kedved szerént való ápolgatásfokat,
Ezzel elégedjünk, türtefsük magunkat.

Szép Argirus néki e'képpen felele:
Hozzá nagy szerelmét ő addig nem hinne,
Mert ebből tesz, meg szerelem gyümöltse
E' nem lézzen szívem mi kifsebbségünkre.

Vallyon ha virattig mi itt el-alulzunk,
Atyám szolgaitól ha itt találtatunk,
El-hiszik-é hogy mi a' nélkül mulattunk',
Főképen hogy ilyen szerelmesek vagyunk.

Emberi látástól mi semmit ne féljünk,
Mert nagy magas kő kert vagyon mi kör-
nyülünk,

Rezes kapu, a' kinn reggel ki keli mennünk;
Mi bátorságofak a' felől lehetünk.

Leány azt felelé: édes szép virágom,
Serkengető híves, nedves szép harmatom,
Lez idő hogy tőled magam nem tagadom,
Vérem' ki-ontását tőled én nem szánom.

Illy igaz szívbéli ígéretek után,
Magokat mind ketten az álomnak adván,

Nem fok idő múlva meg-virrada ottan,
A' Király fel-kele, ki-méne ajtaján.

Palota ablakán kert felé tekinté,
Tehát a' szép fának fénylik szép termése,
Szívében lelkében ugyan meg örüle,
Alig várja, hogy hírt fijáról érthetne.

Egy vén afzszony ottan eleibe méne,
A' Király afzszonynak e'képpen felele:
Vajha ki hírt nekem Fijamról tehetne,
Szép ajándék töllem neki adva lenne.

Vén afzszony futamék, küls neki adaték,
Kertbe hogy bé-lépett, a' leányt meg-látá,
Nagy álmélkodással szépségét tsudálta,
Arany színü haja nyofzolyát bé-fogta.

Költeni nem meri, mert igen fél vala,
Isten Afzszony vólna, mert azt véli vala,
Lású pihenéssel ott alufznak vala,
Kezeket egymásra által-verik vala.

Kéfét ott ki-rántá, hajából el-metsze,
Király eleibe tsak hamar bé-vivé,
Nagy álmélkodással Királynak beszéllé,
Arany szál hajakat ada a' kezébe.

Lehetetlen dolog, Királynak azt mondja,
Hogy emberi magnak olyan haja vólna,
Afzszony felesége fel-kele Medéna,
Öltözik, hogy menyjen, szép fáját látnia.

Azonnal almából Leány fel-serkene,
Sivalkodik, kire Ifjú-is fel-kele,
Hajából el-loptak, azt eszébe vette,
Jaj szóval ő haját firattya 's keserge.

Oh szerelmem! úgy mond: ha ezt tud-
tam vólna,

Hogy Atyád házánál tolvaj lakott vólna,
Jobb még estve innét hogy el-tüntem vólna,

Hogy sem mint illy szégyent rajtam tettek
vólna,

Nem lehet már többé hogy én itt maradjak,
Mert nagy héja vagyok én fényes hajamnak
A' mi Törvényünk-is nem engedne annak,
Hogy lakója lennék Atyád Udvarának,

Siráfssal Argirus leányt kérdé vala,
Én édes lelkemnek kegyes vidámsága,
Ennek az esetnek én vagyok é oka?
Hogy engemet el-hagyfz keserves halálra.
Avagy tsak azt mond-meg, hol lesz mara-
dásod,

Vagy melly felé vagyok te lakó városod;
Meg-kereslek téged, bizonynal meg-látod,
Avagy meg-marasztlak, vagy érted meg-ha-

A keserves Leány vizfza tekint vala, (lok
Ortzáján könyvei le-tsorognak vala,
Mi haszna szerelmem, Argirusnak monda,
Ez országi ember ha nem jöhet oda.

A' fekete várost tudakozd éjszakra,
A' változó helynél ott meg találfz, monda,
De tudom bizonynal, hogy nem jöhetfz oda,
Leány azon közben ajtó nyílást hallá.

Többet egymással ott nem beszéllhetének,
Keserü síráfssal a' Leány el-tűnék,
Az Ifjú el-hala, a' földre le esék,
A' Király bé-méne, kertbe meg-állapék.

A' Leányt a' Király sohól ott nem látá,
A' Fija hogy el-hólt, a' földön meg-látá,
Könyve le-tsordúla, fáját fel-ragadá,
Medéna Afzszony-is el-fakada sírva.

A' keserves Király ilyen szókat szólla:
Ím' majd hol telik-bé Filárinus' szava,

Igaz

Igaz léssen, tudom, jövendő mondása,
Az alma meg-érik, fordúl bánatomra.

Az Attya és Anyja fiját vigasztalja:
Én édes szívemnek szerelmes istápa,
Ne hadd magad, kelj fel, ne hadj engem búra,
Hadd értsem-meg tőled mi nyavalyád volna,

Királyfi fokára eszére jött vala,
Ne vigasztalj engem, keserveksen fira,
Oka te vagy ennek, Attyának azt mondá,
Te miattad jutok majd szörnyű halálra.

Tolvajt küldöttél volt hozzám követfégül
Engemet meg foszta az én szeretőmtől:
Bútsút veszek majdana' napnak fénnétől,
Nem akarok többet fel kelni e' helyből.

Nagy fok vigasztalást Attya rá fordíta,
Nem én vagyok oka, jó fiam, azt mondja,
Nem tudtam magzatom, mert nem küldtem
Sok szóval az Ifjú lábára fel-állá. (vólna,

Attyával, Annyával házba bé-ment vala,
Leánynak szépségét meg bezzelli vala,
Sem enni, sem inni ő nem akar vala,
Míg ő a' kofának halálát nem látta.

Király meg-engede, kezébe borsátá,
Hóhért a' keserves Ifjú hozattatá,
Lo farkon a' kofát hamar hordoztatá,
Azután négy részre testét vágattatá.

Attyára az Ifjú vízönt kiált vala,
Minden jószágából részét hogy ki-adná,
Mert lakni házánál többet nem akarna,
Semmi nyugodalma mert néki nem vólna.

Az Attya és Anyja ezen tsudákozva,
Mind a' ketten firnak, Attya még így szólla:
Ne hagyj édes fiam minker illy nagy búra,
Ne

Ne adjuk magunkat érted rút halálra.

Sok firást; zokogást környülöttre tönnek,
De semmit belöle ki nem vehetének,
Mint egy dühödt ember kiált mindeneknek,
Nem léizen lakója többé ő földöknek.

Szólla ismét anyja: én úgy tartottalak:
Még fűvő széltől-is meg-óltalmaztalak,
Az én kebelemben, hiddjed, tartottalak,
Ne menj-el jó fiam, látod, mint óhajtlak.

Hogy látá az Atya izava nem hafználna,
Aranyat jó bőven ő néki adata,
Attya, Anyja házban jajgatva firatja,
De tsak meg sem hallá, az útnak iadúla.

Az alma-fát Attya töből ki-áfatá,
Mint egy áldozatot a' tűzre rakatá,
Világnál ő fiját keresvén firatja,
Jövendő-mondónak jut eszében szava.

Jámbor Filárinus igazat szóllt vala:
Ok nélkül halálra én vitettem vala,
Az én bocsfűzfágom, lásd nékem mit hozá,
Hóltig firalomra az én fejem juta.

Hafonlatosképpen az Anyja firatja,
Szolgáló leányi és egész Udvara,
Mintha halva vólna, ők kísérik vala,
Nem külömben mintha el-temetnék vala.

Bezzeg ékes vala Udvara ő véle:
Mert őt tekintetlen senki nem türhette,
Ékes ábrázattyát fok nem felejtette,
Éjjel, nappal fok szüz az Ifjún keserge.

Az Ifjú Argirus hegyeken erdőken,
Mind éjjel mind nappal éjzrak felé mégyen,
Kit elől utól ér, ő mind tudakozik:
De senki városról nem emlékezhetik.

Tsak egy Inaisával ő bújdosik vala,

A' Tündér Országba immár jutott vala ;
Egy nagy havas közben hogy bújdofik vala,
Egy széles barlangban egy kis füstöt láta.

Mikor a' barlangnak szélére el-juta,
A' Barlangban ottan egy nagy embert láta,
Ugyan meg-rettene, embert hogy ott láta,
De vízfsza fordulni immár késő vala.

Bátorítván magát, így szólla magában,
Nem bízom én immár semmit e' világban,
Jobb holtom minthogy sem éltem a' nagy bú-
É' szók után mindjárt méne a' barlangban(ban

A' nagy ember kérdi, kitsodák volnának,
Zeng a' föld hangjától az ő nagy szavának,
Egy szeme közepén az ő homlokának,
Az-is csak kerekded, mint bagoly madárnak.

A' szegény Argirus bátorsággal szólla,
Mitsoda járásban ő akkoron volna,
Eleibe néki fel-szóval számlálja,
A' fekete várost tőle tudakozza.

A' nagy ember szólla, hallod-é jó fiam,
Sok Tartományokat én immár meg jártam,
De én annak hírét soha nem hallottam,
Im te tőled hallom, eddig én nem tudtam.

Várj reggelt jó fiam, talán meg-mondha-
Mert a' Tündérek reggeire bé várom(rom
Töllök mind fejenként én meg-tudakozom,
A' ki tudja tárlül veled el-botsátom.

Egy vadat a' nyársra egészfzen vonata,
Inafsával együtt Argirust jól tartá,
Minden nemzetfégét tőle tudakozá,
És miért fáradozna, ő azt-is meg-tudá.

Más napra virrada, Tündérek jutának,
Sok ajándékokat ő néki hozának,

Bar-

Barlangban ő vélek olly fokban valának,
A' nagy ember szóla hogy mind halgatnának.

Tudom hogy fejenként ti fokat jártatok,
A' fekete várost talán hallottátok,
Mellyik ha hallotta, nékem meg-mondjátok,
Nem gonoszból kérdem, nem léfzen bántástok

Egyik-is közüllök azt meg nem mondhatta,
Mindenik azt mondja: a' várost nem tudja,
Sőt még tsak hírrel-is soha nem hallotta,
E' szóra egy sánta ember oda juta.

Hogy a' izóknak okát meg-értette volna,
Ottan fel-kiálta, hogy ő azt jól tudná,
Az ő fél lábát-is ott szegték-meg vala,
De felette meszfze az a' város volna.

A' nagy ember hívá, néki parantsolá,
Magát úti tárlül Ifjú mellé adná,
Oda nem mér menni, sánta ember mondá,
Mert ő onnan soha nem jöhetne vízfsza.

Én ott a' városban fok károkat tettem,
Mert farkas képében fok báránykát ettem,
Mihelyt ők meg tudják, hogy én oda mentem
Halálom ennékem ő közöttök léfzen.

A' nagy ember mondá: hallod mit beszélek,
Menten menj, ne várjad hogy többé
küldjelek,

Akaratja ellen útra eredének,
Nagy erős útakon éjjel nappal mennek.

Menésben fok idő immár hogy tölt volna,
Egy nagy magas helyre fel-mentenek vala,
Egy nagy széles mezőn várost meg-mutatá,
Nem megyek már tovább, az Ifjónak mondá.

Mert ha a' határba immár én bé-megyek,
Mihelyest ő nékik abban léfzen hírek,

Tu-

Tudom én bizonyjal engemet meg-ölnék,
Menj-el, járj békével, én-is visszatelek.

Árgirus közöne, nagy hamar indula,
Fekete városba, hogy immár el-juta,
Egy özvegy aszfzonyhoz szállásra talála,
Kinek gazdagfága, kö-vára-is vala.

Jó kedvvel az Aszfzony Ifjat bé-fogada,
Kérdi, honnan jönne, mi szándéka volna.
Nemzetét, országát aszfzonymnak meg-mondá
Honnét jött, 's mit keres, ő azt sem tagadá.

Az aszfzonyt végtére Ifjú kérdi vala,
A' változó helyet tudná-e hol volna,
Mert ő néki oda még nagy góndja volna,
Néki meg-mondaná azon kéri vala.

Az Aszfzony felele, Ifjúnak azt mondá:
E' várafon tsak túl, az nem mezfzize volna,
Egy nagy szép ékes kert tsak mellette volna
Kiben egy szép leány minden nap mulatna.

Tsak egyszer napjában a' leány bé-menne,
Hat szolgáló leány mégyen-bé ő vele,
Monda: hogy ő volna Tündérek Királyja,
Ifjú hogy ezt hallá, ugyan meg-vidúla.

Szemét el nem veszi az aszfzony ő róla,
Ő fok bújdofáfat erősen tsudálja,
Járásal hogy győzte? álmélkodva mondja:
Az ő szép személyét nézni el nem unyja.

Királyfi ő néki azt-is meg-beszélte,
Hogy ő a' leányért jött volna illy mezfzize,
Mint lett volna dolga, azt-is jelentette,
Kiről im' az aszfzony gondolkodni kezdé.

Hajadon leánya aszfzonymnak szép vala,
Ez gazdag Király-fi magában gondolá,
Im' melly szép termetű, magában azt mondá,
Leányomat adom néki házasságra. Al

Álnoklágot Aszfzony azontúl gondola,
Mikéggan Leányát ő néki adhasza,
Nyúgodalmat ada néki éjtszakára,
Inasát ki-hívá az házból titokra.

Nagy fok hazugsággal őtet el-hiteté,
Hajadon Leányát ő néki ígéré,
Hogy ha ő kérést bé-telleyesítené.
Beszédit az Aszfzony ilyenképpen kezdé:

Mikoron bé mentek Uraddal a' kertben,
Ez a' kis tömlötske légyen te kezdedben,
Mihelyt annak ízelet Uradra erefzed,
Nehéz álom ottan szemeire terjed.

A' szép Leány ottan mikoron ki-menend,
E' kitsiny kenettel ő szemeit meg-kendd,
A' nehéz álomból őtet fel-ferkentsed,
Ha Úr akariz lenni, fijam ezt miveljed.

Noha az Aszfzonymnak más szándéka vala,
Mert édes Leányát Árgirusnak ízánta,
De a' bolond inast im' mint el-altatta,
Aszfzonymnak engede; Urát el-árúltá.

Reggelt alig várja, Árgirus fel-kele,
A' meg-mondott helyre Inasával mene.
A' szép drága kertet mikoron el-érte,
Lalsatskán a' kertnek ajtaján bé-méne.

Ritka ékeségét a' kertnek tsudálja,
Szép forró folyásra tíz százra talála,
Mint az olvasztott réz olyan színű vala,
A' helynek-is nevét arról hívják vala.

Borostyán, rozmaring hatszor körül fogta,
Tziprusfal, puspínggal a' kert tele vala,
Pirosló narancs-fák a' kertben plántálva,
Liliom, Nártzissal nevelkednek vala.

Kertnek közepében fok füvek valának,

B

Sza-

Szagos Balsamom-fák szépen illatoznak,
Szép ki-terjedt fűrű nagy magas Fzedrus-fák,
Napnak fényre ellen árnyékok tartanak.

Hétízeres ízep forrásának árnyékában,
Szépen gömbölgve földből ki-buzogván,
Ékes tsorgásával kertben széllyel folyván,
Gyenge violákat mindenütt aztatván.

Hatvan-hat nyofzolya ott a' kertben vala,
Fátyolla! mindenik bé-borítva vala,
Minden nap' a' leány ott múlatoz vala,
Szép leveles fáknak híves árnyékába.

Ifjú szép Árgirus mihelyen meg-látá,
Az ágyra borúlván ugyan meg-vidúlá,
Az ő sizeretőjét fáradt testtel várja,
Inafsa csak közel nyofzolyához álla,

Afzszonytól adatott tömlőt meg szoritá,
Álom-hozó szellőt Urára botsatá,
Melly miatt Árgirus úgy el-aludt vala,
Mint egy félig meg-hólt azágyra dűlt vala.

Nem fok idő múlva a' leány el-juta,
Ki páva módjára ajtón bé-nyomata,
Hat szép gyenge leány ő utánna vala,
Ő szokott helyére menni siet vala.

Igen kellemetes meleg idő vala,
Földig terjedt haja mint egy sátor vala,
Szép fényes tündöklő arany haja vala,
Gyenge személynének árnyékok tart vala.

Tesén ingadozik test ízínű ruhája,
Lengedező bitör fejére borítva,
Gyenge szép pazsitot azzal tsapdosgattya,
Az ő szép ízínében mintha mosolyogna.

Fejér gyenge lába, mint hattyúnak tolla,
Tsifzma az ő lábán akkoron nem vala,

Tsak

Tsak a' lába feje mint hó látszik vala,
Zöld harmatos pázsit nedvesíti vala.

Mihelyen Árgirust nyofzolyán meg-látá,
Meg esmére, mindjárt reája borúla,
Gyenge kezkenyővel ortzáját bé-vonnya,
Veréjékét mindjárt meg-enyhité rajta.

Mondá: édes lelkem ébredj fel álmodból,
Hadd vígasztaljalak fok bújdofásidról,
Értekezzem töled fok fáradtságidról,
Ez ideig való próbán forgásidról.

Ne kíméld el-hagyni érettem álmodat,
Ha nem kímélletted te fáradtságidat,
Fel-vettél érettem szívem fok munkákat,
Kelj fel édes lelkem, ne vond-meg szavadat.

Az ő feje felett tön fok sírásokat,
Inafsanak monda végre ilyen szókat:
Ím' látom Uradnak veszedelmes álmár,
Ha fel-serken, mond-meg tölem hallott szókat.

A' te szép sizeretőd itt vala, azt mondjad,
De te el nem hagytad éretre álmodat,
Még csak kétízér el jő látnia te hozzád,
De többször el nem jő, ezt bizonynal tudjad.

E' beszédek után buzgó óhajtsálsal,
A' leány el-méne keserves sírásal,
Árgirusnak szemét szokott orvosággal
Az Inas meg-kené, fel-kele azonnal.

Kérdezi: itt vólt-é az én szép sizerelmem?
Mondá: hogy itten vólt, sirt-is keservefsen,
De hogy fel nem kelél, most méne-el töled,
Illy szókat parantsoltt mondanom tenéked.

Kétízér még el jövök sizeretöm lánia,
De a' mi törvényünk többé nem mutatya,
Ha akkor fel nem kél személyem' lánia,

B 2

Nem

Nem jöhetek néki többé látására.

Másod' nap-is délkor a' kertbe jutának,
Hasonlatosképpen akkor-is járanak,
Szállására menvén Afiszony az Inasnak
Ajándékot ada, hogy engedte szavának.

Harmadszor Árgirus a' kertbe be-méne,
Könyve le-gördülvén, fel-tekinte mennyre,
Nagy fohászkodással Istenhez könyörge:
Hallgass-meg engemet; ki lakozol mennybe.

Nagy fáradtságom, óh! ne légyen híjába,
Atyámat, Anyámat az én Országomba
Érette el hagytam, jöttem ez Országba,
Ha meg nem láthatom, eiem rút halálba.

A' szép vetet ágyon nem akar fekünni,
Árnyékos fa alatt akar csak sétálni,
Az álomnak adni magát nem akará,
Az Inas búskodik, nem tud mit mivelni.

Nagy fok ideiglen széllyel sétál vala,
Az Inas melléje végre állott vala,
Az ajtó-is immár meg-nyitották vala,
Álom hozó szellőt hogy reá borsáta.

Királyfi az ágyra nem mehetett vala,
A' szép zöld pázsitra fa alá dült vala,
Mellyet a' szép leány elfébe vett vala,
Keserves jaj szóval mégyen ő hozzája.

Én édes szerelmem! Atyádat, Anyádat,
Érettem el-hagytad gazdag Országodat,
Melly híjába tetted fok fáradtságodat,
Tsak egyszer hallhatnád én keserves szómat.

Jaj melly nyomorúság szálla én szívemben,
Hogy nem beszélhetek veled keserveksen,
Nem láthatlak immár többé életemben,
Ha most nem lehetek, szívem, veled szemben,

Mert

Mert ember nem mehet ez Országból oda,
A' madár sem jutna ez Országból oda,
Én-is nagy munkával jöttem ide monda:
Többé ide jönnem már szabad nem volna.

Bár tsak egyszer látnám szívem víg kedve-
Hallanád füleddel az én beszédemet, (det,
Fülelem-is hallgatná a' te beszédedet,
Nem szánám le-tenni az én életemet.

E' szók után leány földről fel-emelé,
Nyofzolyában ülvén, az ölébe vévé,
Sűrű könyveivel foká ferkengeté,
Orzáját egészszzen véle nedvelité.

Mind egész estvélig feje felett síra,
Sok fialmas szókat feje felett szólla,
Keserves jaj-szóval ő töle el-vála,
Az ő Inasának végtére így szólla:

Szerelmes Rózsámnak ifjú Árgirusnak,
Mond meg ezen szóval az én virágomnak:
Hóltig néki adtam magam' nagy bánatnak,
Ím' lásd rabja lettem most már az halálnak.

Nem jöhetek többet immár ő hozzája,
Légyen már tsendefsen tölem az ő tagja,
Kit okozott néki telhetetlen álma,
Mellyet most restellett ér'ttem el-hagynia.

Nem tűrheté meg-is, de visszsa fordúla,
Testét ápolgattya, és tsókolja vala,
Melly nehezen testet a' lélek el-hagyja,
Illy szíve szakadva töle nem válhatna.

Bizonyyal jól tudom én édes szerelmem,
Néked-is e'nehéz, hogy nem láthat'sz engem',
Mind híjában ennyi fáradtságod lészén,
Töltsd-ki azon bosz'szút, ki árulód lészén.

Az Inas-is immár ugyan szánnya vala.

B 3

Köl-

Költeni nem meri, mert igen fél vala,
A' szép leány viszont Inasnak így szólla:
E' szeretőjének ő hozzá tanátsa:

A' kisebbik szegről vegye le szablyáját,
A' nagyobbik szegre tegye az ő kardját,
És így ki-töltheti boszszúmat 's boszszúját,
Ha abból fogadja Szeretője' szavát.

Mert ha eddig régen oda tette volna,
Velem eddig régen beszélhetett volna,
Kedve szerént velem mulathatott volna,
En-is ennyi búra nem jutottam volna.

Az Inas eszébe ezt nem vette vala,
A' Leány el-mevén, Urához járúla,
Serkentő kenővel fel költötte vala;
Könyve miatt teste mind azon víz vala.

Mondá: im Uristen mint meg veréjteztem,
Az Inasfa mondván: de nem veréjtezted,
Hanem szép szeretőd áztatott könyvével,
Mit mondal jó szolgám, hogy nem keltetted fel

Miért mondog Uram, hogy nem keltettelek
Földről Szeretőddel ide emeltelek,
Ez ideig vele mind itt könyveztelek,
De ha fel nem keltél, róla mit tehetek?

Leánynak keserves beszédét számlálja,
Kinn a' szép Árgirus ugyan el-ájúla,
A' szép Leányt ő is fokáig siratá,
Életét nem szánnya, magát halni adá.

Mondá: meg-érdemlem érette a' halált,
Hogy én el nem hagytam érette álmomat,
Inas monda ismét: halljad az én szómat,
A' Leány parantsolt mondanom illy szókat:

Te ne igyekezzél soha-is utánna,
Sőt inkább térj vissza Atyád' Országába,
In-

Innétez Országból, mert, nékem azt monda:
Hogy még a' madár-is nem repülhet oda.

Homályos beszéddel végre monda illy szót:
A' kisebbik szegről le-vegyed szablyádat,
A' nagyobbik szegre függezzszed kardodat,
Ha boszszúval állni akarod boszszúdat.

Mert hogy ha eddig oda tette volna,
A' te Szeretőddel beszélhettél volna,
Minden kívánságod' bé-tölthetted volna,
Ő-is ennyi fok bajt nem szenvedett volna.

Az Inas magában azt gondolta vala,
Hogy Ura szablyáját nem jó helyentartya:
De bölts Árgirus azt másként magyarázta,
Hogy Inasfa volna neki árulója.

Az ő kardját ottan nyakában meg-fogá,
Nagyobbik szegének ő nyakát állítá,
Inasát pediglen kisebb szegnek tódá,
Hüvelyéből kardját azontúl ki-rántá.

Most vezem eszemben hogy te vagy árulóm
Kedves Szeretőmtől vóltál te meg-fosztóm,
Az ő szépségétől vóltál el-fszakasztóm,
Hogy én kegyesemet többé nem láthatom.

Jóllehet énnékem értte kell meg-halnom,
Néked-is akarom halálodat látnom,
Tőle meg-fosztottál, jaj melly igen bánom,
Nem látom már többé, jaj nékem mert szá-

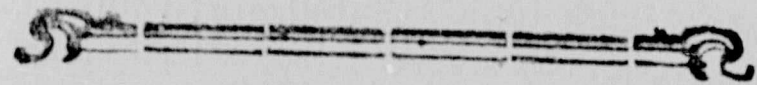
nom.

Neki meg-beszéllé keserves Inasfa,
Ő álnok Aszfazonya mint tsalta-meg volna,
Gazdag Urafiagot neki ígért volna,
Keserves Árgirus neki e'kép' szólla:

Nem vólt-é énnékem te reád jó gondom,
Senki te kívüled nem vólt úti társom,

Köz lett volna veled minden Uraságom,
Jaj mint vesztél engem! de majd bosszúim
állom.

Azonban ő kardját kezébe ragadá,
Inasza térrdeplik, a' fejét el-tsapá:
A' szállásra meavén Afzszonyt meg-átkozá,
Szörnyű átok alatt Leányostól hagyá.

MÁSODIK RÉSZE,

Haljuk-meg immáron a' sok könyhullását,
Kegyetlen kő-sziklák között bújdofását,
A' halál' torkából meg-szabadulását,
Bújdofása után sok nagy vígafságát.

Másod' napon reggel bánattal fel-kele,
Sok könyhullatással városból ki-méne,
Nintsen már sohová semmi reménylége,
Keferűnek tetszik világon élete.

Izonyú kegyetlen havafokon mégyen,
Hol lenne halála, ő csak azt keresé,
Egy szép forrás mellé ő maga le üle.
Illy keserves sírást ő magában kezdé:

Jobb holtom énnekem, hogy sem mint
életem,

Nem láthatom többé az én víg szerelmem,
Kiért én nem szánom le-tenni életem,
Által ütöm majdan rajtam én fegyverem'.

Oh édes vén Atyám, szerelmes jó Anyám,
Kiket hitetlenül hagytam Országomban,
Az én gyilkosomat csak velem el-hoztam,
Édes

Édes Rokonimat bezzeg meszsze hagytam,

Légy jó egészségben szerelmes két Bátyam,
Kikkel en a' kertben szerentsét próbáltam,
Nap és hold, a' kiknek világanál jártam,
Átkozott nyoszolya a' hol el-aludtam.

Légy egészségben te-is édes szép Szerelmem,
Jaj ez idegen föld majd meg-emélt engem,
Keferűnek tetszik világon életem,
Szerelemnek mérge majd meg-emélt engem.

En szép fejér testem, kit gyengén tartának,
A' fúvó szélről is meg óltalmazának,
Hol a' te koporsód? Vadak el-szaggatnak,
Ki temet-el teged, vallyon 's kik síratnak?

Légy egészségben már én utólló napom,
Mellyen e' világból léfzen ki-múlásom,
En utólló óram, majd, majd lesz' halálom,
E' tsorgó forrásnál majd léfzen halálom.

Kardjának a' végét a' földre botsátá,
Hegyét oldalában szíve aránt tartá,
Az által hogy esnék hirtelen halálba,
Azonban ének szót az erdőben halla.

Hirtelen tekintte, ott egy leány láta,
Ugyan meg-rettene, vízontag fel-alla,
Mert Isten Afzszonynak őtet véli vala,
Az ő szépségében álmélkodik vala.

Tündér leány volna ő tőle meg-kérdé,
Ő-is kérdésére néki meg-beszéllé,
Kefervelsen tőle jövendőket kérde,
Mellyre a' szép leány e'képpen felele:

Mostan te szép Ifjú meg ne öld magadat,
Dolgaidnak várjad jóra fordulását,
Ő magában ismét vízontag így szólla: (búba.
Jobb holtom hogy sem mint éltem illy nagy

Napról napra látom öregbül bánatom,
Jobb az én testemből lelkem hogy ki-múljon,
E' keserves világ hogy már ne gyötörjön,
Szablyáját ki-rántá, hogy többé ne nyögjön.

Azonban ifzonyú orditást ott halla,
Mellyre minden haja szála borzad vala,
Azt állíttya Sárkány vagy Oroslány volna,
Egymásra találván, vának a' barlangban.

Elméjében tönk: ki magát meg-ölné,
Az a' Mennyországnak lakója nem lenne;
De jobb nékem, úgy mond, mennem a' barlang-
Hádd szagafsanak-el Oroslányok abban. (ban,

Hogy el-közelgete, tekintven barlangba,
Hol három ördög-fi nagyon vának abba;
Azokat meg-kérdé, hogy mi dolog volna,
Ifjú Árgirusnak így felelek vala

Egy Atyától valók mind a' hárman vagyunk
Az Atyánktól való örökségen vívunk,
Ez három jószágon mi meg nem alkaunk,
Ha igazat ítélsz, te szódra rá hajtunk.

Botskornak palástnak olly ereje vagyon,
Hogy a' ki ezekben fel-öltözve vagyon,
Háromszor ha magát ostorral meg-fújtya,
Azt mondja: hip hopott légyek hol akarom;

Minden kétség nélkül azonnal ott léfzen,
Hogy ha ő dolgában bátorságos léfzen,
Nemde nem méltó é haragudnunk ezen,
Minek egy más nélkül semmi haszna nintsen.

Középfő ötséknnek hagyott olly hatalmat,
Valamikor akar minket le-szállíthat,
A' melly miatt vallunk fok boszszúságokat,
Légy Bíró dolgunkban, és ítélj igazat.

Atyafijak vagytok, mit vittok, azt mondá,
Hall-

Hallgassatok reá az én mondásomra,
Én majdan titeket igazítlak jóra,
Mellyik meg érdemli, annak ítélem ma.

Három felé három nagy hegyet mutata,
Hogy a' ki először onnet vízfíza jutna,
A' hasznos jószágot mert ő annak adná,
Hová futamának, kéfzek lőnek hozzá.

Botskort a' lábára, pallástot a' vállára,
Fel-vévé az ostort, markába szorítá,
Háromszor ő magát fújtya, és így szólla:
Hip-hop! szeretőmmel légyek, ő azt mondá.

Mint sebessen lőtt nyíl földtől ragadtaték,
Míg vízfíza térének mind addig viteték,
Hallhatatlan mezfíze hirtelen távozték,
Szerentse szegénynek illyen jó adaték.

Középfő ördög-fi mihelyt haza juta,
Meg tudta Árgirus hogy már el-ment volna,
Ő tudományával szegényt le-szállítá,
Egy nagy hegy oldalban földre esett vala.

Hallhatatlan mezfíze hirtelen ment vala,
Mert immár utánna nem mehetnek vala,
Keserves Árgirus ő magát firattya,
Még tsak madarat is alig láthat vala.

Magában gondolá, hogy hegyre fel-menne,
Nagy keserves szemmel minden-felé néze,
Magát az halálnak mindjártást ereszté,
Azonban a' hegynek örömetst erede.

Szintén kenyere-is már el-fogyott vala,
Egy kis pogátsája turbájában vala,
Éhfégét gyökérrel meg enyhíti vala,
Tellyes harmad napig el fel jutott vala.

Drága nagy szép várát láca hegy' tetején,
Kinél soha szebbet nem látott élteben:

Ak-

Akorra, hogy a' Vár felé közel mennyen,
Egy szép leány jöve Várból eleiben.

Mindjárt meg - esmérte, hogy Argirus
vólna,

Afzszonyához leány mindjárt futott vala,
Ihol jön Argirus Afzszonyom, azt mondja,
Melly szóra az Afzszony mindjárt artzúl
tsapta.

Vallyon's ki hinné-el? mit hazudsz előttem,
Tsak álmodban láttad, azt inkább el-hittem,
Más szolgálója-is ez híren ki futá,
Látá, meg-esmére, örömmel meg-tére.

Afzszonyom szeretöd ihol jö, így szólla:
Annál-is szörnyebben Afzszony pofon vágta.
Harmadik futamék, az-is azt meg-látá,

Afzszonyhoz bé-méne, ilyen szókat szólla:
A'te szép szeretöd ím' most jö Afzszonyom!
Azt-is nyakon üri, nagy haraggal mondván:
Meg-bolondúltatok ti, a' mint arányzom,
Vagy tréfa-tartónak állítottok, mint látom.

Lehetetlen dolog, hogy ő ide jönne,
Azt emberi nemzet ingyen se reméllye,
Ha szárnya vólna-is, gonddal jönne ide,
Leányok kiáltják, hogy bizony ő jönne.

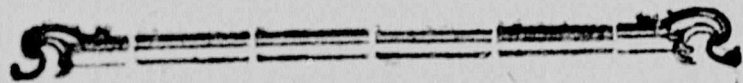
Ő maga negyedszer kétséggel ki-méne,
Mihelyest meg-látta, ottan meg-esmérte,
Fáradtságát látá, rajta keferüle,
Ő fok bújdofátán meg-esék a' szíve.

Ki-terjesztett kézzel nyakára borúla,
Nagy öröme miatt majd nem-is szólhata,
Gyenge lágy ruháját könyvével ásztattya,
De szíve fokára helyére nem álla.

Hogy érdemlettem ezt, monda, szép virágom
Én

Én édes szép rózsám, leg-szebb Argirusom,
Képz vagyok már érted halált meg-kóstolnom,
Úgy-is nagy sokszor vólt immár én szán-
dékóm.

Egymás szeretők közt melly szokott lennie
Egyik a' másikkal nagy fokot beszéle,
De hogy senkinek már neheze ne lenne,
Tsak rövid beszéddel minden ember értse,

HARMADIK RÉSZÉ.

I fjat meg-ölelé, házába bé-vivé,
Minden szerentséjét néki meg-beszéllé,
Minden fáradtságát tsak semminek véle,
A' szép Szűzzel együtt játszadozni kezde.

Muzsika szerzfámok a' várban valának,
Kitől zeng piatza széllyel a' városnak,
Világos paloták ékesen ragyognak,
Aranyos vitorlák a' naptól tsillognak.

Drága szép ékes kert a' Vár mellett vala,
Hatvan-hat folyó-víz ott a' keriben vala,
Fénylik azok között a' Vénus' Temploma,
Szép aranyból tsinált Bellona óltára.

Sűrű szép virágok árnyékos fák között,
Az Ammon Istennek kedves szép éneket
Hangos szóval mongja Vénusnak serege,
Mint Angyali szép szó hallatik zengele.

Ebben szép Argirust kezén fogva vitte,
Mint a' szép Dianna bé-mégyen előtte,

Vi-

Virágos fák alatt vannak le-üléské,
Holott szép Argirus gyakran dül ölébe.

Szép vetett nyofzolyak a kertben valának,
Hol egygyen, 's hol máson nagy szépen
nyúgosznak,

Lágy ruhájok széltől laisan ingadoznak,
Mind a' ketten szépek, nagy örömben vannak.

Néha ott el-menvén tsipked szép violát,
Nagy gyakorta ismét az ő szép Mátkáját,
Keszkenyő' szelivel illeti országát,
Külömb-külömb-féle rózsákat mutogat.

Sok vígalság után kertből ki sétálóak,
Örömben ismernek gazdag lakó lakmat,
Hozzája hasonló Tündér Afzszonyokat
Házához hívata, kikkel vígadának.

Mikoron mindnyájan ebédnél volnának,
Senki nem bankódik, mindének vígadnak.
Egy nagy bánat éré szívet Argirusnak,
Szemben ülven a' szép leány mátkájának.

A' vígalság közben ötet artzúl tsapá,
A' leány nem szólla, tsak fejét le-hajtá,
Ismét vígalságban ő magát foglalá,
Máfodszor-is ifjú leányt artzúl tsapá.

Afzszony barátától ugyan meg-szégyenlé,
De még-is nem szólla, tsak fejét tekeré:
Harmadszor is Ifjú Leányt artzúl üté,
Néki így felelé, tovább nem tárheté:

Te Argirus ezért fáradnál-é értem,
Hogy vendégim előtt így gyalázz-meg
engem,

Szégyvennel illeszed én Királyi fejem,
Mondjad okát mostan énnékem édessem,

A'

A' leánynak szeme könyvben forog vala,
Argirus-is rajta úgy keféreg vala,

Szép ékes beszéddel néki így szóll vala:
Majd meg-mondom okát, Szívem hallgass reá.

Atyámat, Anyámat éretted el-hagytam,
Gazdag Országomtól nagy meszszre távoztam,
A' te szerelmedért nagy meszszre bújdosztam,
Veszedelmekben-is sok helyen forgottam.

Mikor már házadhoz közel jöttem volna,
Három szép Szűz leány előmbe jött volna,
Kit felőlem néked jó hírt mondna vala,
De te mind a' hármat artzúl tsaptad vala.

A' melly lehetetlen dolognak azt vélted,
Hogy én jelen-lennék akkor te előtted,
Mind addig a' míglen nem láttál engemet,
Nagyedzser úgy jövel látni személyemet.

Ollyan lehetetlen dolognak én vélem,
Hogy meg haragudnál immár nem ítélem,
Tudom hogy egy aránt gyötör a' szerelem,
Semmi haragodat ebből nem reménylem.

Mondja a' szép Leány: Argire szerelmem,
Most látom gonoszból hogy nem ítélek engem,
Ezzel nem kisebbül az én emberlégem,
Sőt inkább öregből az én tisztelégem.

Nagy szépszeretettel éltenek egymással,
Sok bújdosásai után nyugodalommal,
A' sok bánat után jeles vígalsággal,
Senki öl nem félték, vannak bátorsággal.

Nincs már Argirusnak semmi fáradtsága,
Annyi bújdosását tsak semminek tartya,
Mert a' mi kívántt volt, már ölében tartya,
A' mikor kívánnya, színtén akkor látya,

A'